

ÁJA.

rások vannak
g- vagy Ung-
A mamád fia
s, de uj, lega-
va előbb meg-
od, hogy kéz-
belső bajok
á derül, amire
yira alkalma-
A szerencsé-
lyvözetét küldi
Örvendő tudó-
francia levél-
k, hogy bécsi
nyá növekedtél.
bírod magadat
Érdeklődésedet
rienbadban. —
a. Reménylem,
ztek elégedve a

ÁG.

ainak előmoz-
25 kr.
kegyes ada-
Forgó bácsi.

izetőihez.

közeledik. Tisz-
maz előfizetőit,
ejár, szivesked-
őbb megújítani.
se fennakadást

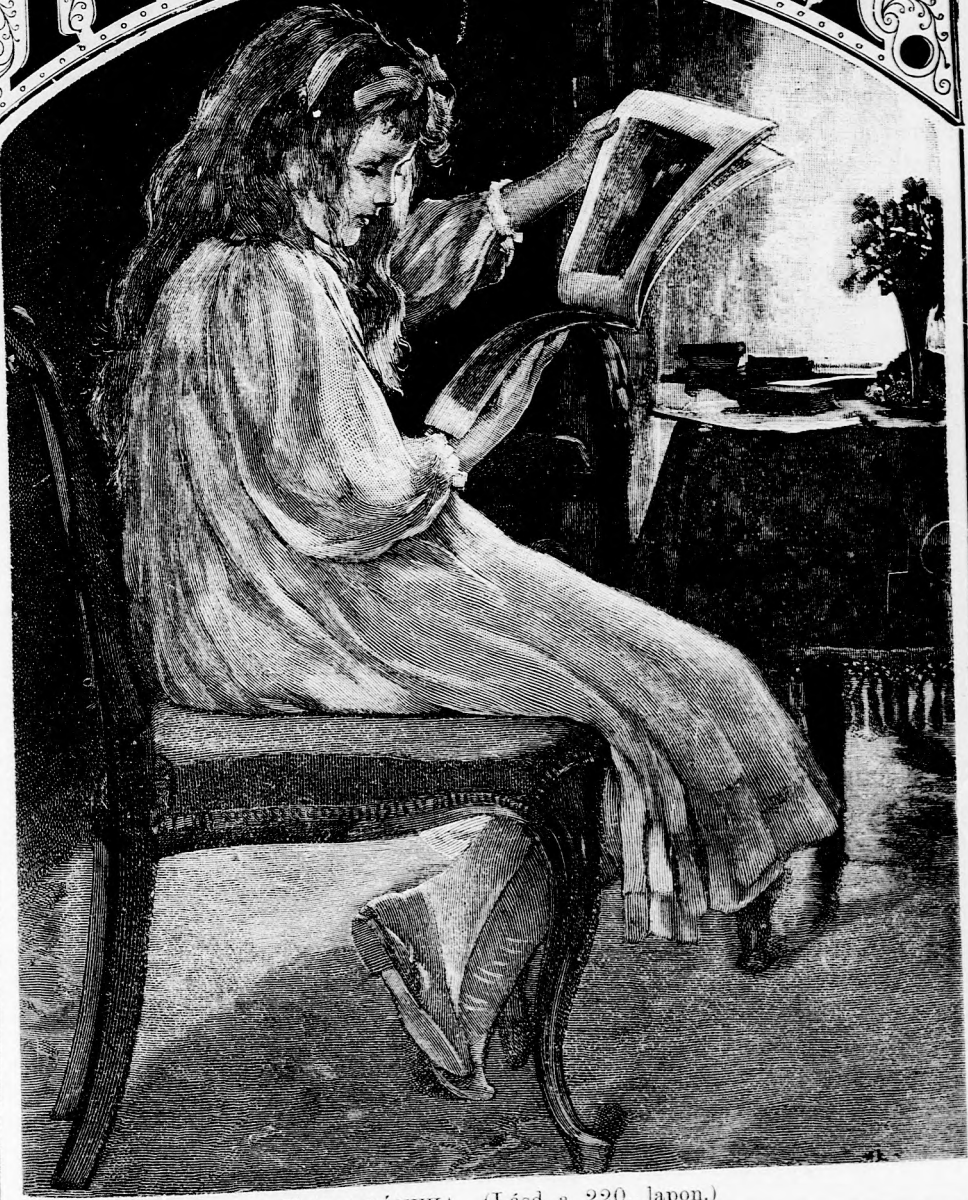
tési ára :
frt 40 kr.
e .. 80 ..
s .. 60 ..

nek elküldésére
talványok hasz-
adó hivatalához:
sz. Athenaeum-

kiadóhivatala.

sz., Athenaeum-é-
at Budapesten.

KIS LAP

VAK LEÁNYKA. (Lásd a 220. lapon.)

Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr. 1891. október 4-én.
XLI. kötet, 14. szám. Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

A KIS BÁRÓ TESTVÉRKÉJE.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

GYÖRGY bácsi, a katonaviselt ember, nagyon szerette az elszánt bátor magatartást, még ha nem is volt éppen nagyon a kedvére. Jóízűen nevetett tehát az Elemér komoly és határozott beszédén, aztán megveregette kis öccsének a vállát és nyájasan mondá:

— Jól van, fiacskám, szép tőled, hogy ragaszkodol azokhoz, akiket szeretsz; de hogy mi legyen, azt csak bizd azokra, akik jobban tudják. A nagymama fogja eldönteni, mi legyen veled. Most pedig nézd csak, mi van ott a sarokban... bontsd ki... az a tied.

A sarokban Elemér azt a nagy hosszú tárgyat pillantotta meg, melyet már a kocsin látott. Erősen be volt göngyölve-kötözve, s Elemér eleinte ugyan csak kíváncsi volt, mi lehet az? De amint bontogatta, mindinkább sejtette s végre ki is találta.

— Puska! Puska! Jaj de pompás! Hanem ugy-e, igazi puska?

— Ugy félig-meddig, felelt a bácsi.

Csakhamar kezében volt Elemérnek a puska. Igaza volt a bácsinak, hogy ugy félig-meddig igazi is volt. Kül-sőleg igazi puskának látszott, de biz' azt mégsem lehetett puskaporral megtölteni, mert ez nem való gyerek kezébe; volt, azonban a puskán erős rugós szerkezet, mely pompásan kilőtte a csőből a golyót, kövecskét. Játéknak éppen elég volt, nagyobb bajt nem lehetett vele csinálni.

A bácsi megmagyarázta, hogyan köll vele bánni, s Elemér persze rögtön meg is akarta próbálni. Szaladt ki az udvarra és nagy lövöldözést vitt véghez; kicsibe mult, hogy egy vigyázatlan verebet agyon nem puffantott. De egy ablakot csakugyan szerencsésen agyonlőtt. Nem valami nagyon szeppent meg, mert az igazat megvallva, betört már ő ablakot puska nélkül is akárhányat, s a nagymama az ilyen apró kárt nem vette nagyon zokon. Majd eljön az üveges és megcsinálja. A legfőbb az, hogy a puskaival csakugyan lehet lőni.

Mikor már jó sort lövöldözött, vissza futott a szobába és nyakába ugrott a bácsinak.

— Nagyon jó a puska... igazán pompás... és tudom, Bénike is nagyon fogja szeretni. Ugy-e, bácsikám, elő hívhatom Bénikét, megmutathatom neki? Igaz a! Hiszen a bácsi még nem is látta Bénikét, pedig én megigérttem neki, hogy mindjárt ide hívjuk. Mehetek érte, ugy-e?

— Nem olyan nagyon sürgetős, nincs vele semmi dolgom.

— De mikor én megigérttem neki!

— Soha se ígérj semmit másnak a rovására, csak minek a teljesítése tőled magadtól függ.

— Oh! De hát miért nem akarja látni, kedves bácsi? Hiszen Bénike olyan pompás, jó fiu! Bénike az én kis öcsém. neki ott köll lenni, ahol én vagyok.

— Ugyan, ugyan, kedves fiam, mit beszélsz? Már elég nagy vagy, hogy tudjad, milyen oktalanság ez. Már hogy volna az a Bénike a te öcséd? Hiszen

azt már csak tudod, hogy nincs testvéred... és ezt bizonyosan tudja Bénike is.

— Nem tudom, hogy tudja-e, de anynyi bizonyos, hogy soha sem gondol rá. Ő mindig azt hiszi, hogy testvérek vagyunk... És ugy-e, kedves bácsi, nem fog neki olyat mondani, ami elszomorítaná? Lássá, hiszen olyan szomorú a szegény Bénike sorsa... nincsen sem apja, sem anyja, nem is szereti senki igazán, csak én. És ő is úgy szeret engem, mint az édes testvérét; nem is igen hiszi, hogy nem az vagyok. És én az is akarok lenni és nekem nem köll semmi, amit Bénike nem kaphat.

S Elemér szép arca kipirult a nemes hévtől, az őszinte szeretet melegétől. A bácsi megint elégedetten, mosolyogva simogatta meg és szeliden mondá:

— Jól van no, mehatsz és ide hivhatod. És ne félj, nem mondok neki semmit, ami elszomorítaná.

Elemér letette a puskát és futva-futott, hogy elővezesse Bénikét. A bácsi pedig gyönyörködve nézett utána.

— Derék fiu, nemes lélek van benne! Igazán, mélyen tud szeretni, önzetlenül gondolkozik.

— Persze, persze; de hát annál nagyobb a baj azzal az istenadta Bénikével, mondá a nagymama.

Nem beszélhettek sokáig, mert pár pillanat múlva már berontott a két fiu.

— Itt van Bénike! szólta Elemér diadalmasan. Bénike, ez György bácsi. Köszönj szépen, a bácsi szeretni fog majd téged is.

Bénikének ebben nem is volt semmi kétsége. Ő el volt ugyan tőkélve, hogy nem

fogja valami nagyon szeretni ezt a bácsit, aki azért jött ide, hogy megrontsa az ő multságukat; no de, amint jött, majd éppen úgy el is megy; addig lehetnek jó barátok is. Arra pedig ennek a bácsinak semmi oka, hogy őt, Bénikét, ne szeresse. Ment tehát Bénike egészen bátran és zavar nélkül a bácsi elé és apró kezével nagy parolát csapott a tenyerébe. Hozzá meg vidáman mosolygott és félelem nélkül tekintett az idegen urnak a szemébe.

György bácsi csakugyan meg is szerette mindjárt a kis legényt, magához vonta és nyájasan beszélgetett vele. Több se köllött Bénikének. Mindjárt kész volt a barátkozással, elő huzta a bácsi zsebéből az órát, látni kívánta ennek a belsejét, százféle kérdéssel állt elő és teljesen rendjén valónak találta, hogy a bácsi oly nyájasan és bizalmasan beszél vele, mint valami régi jó kis pajtással. Elemér pedig gyönyörködve nézte, (Lásd a képet 216—217. lapokon) hogy az ő testvérkéje mily hamar barátkozott meg a bácsival. De hát neki a nézés végre is unalmassá lett.

— Kedves bácsikám, most már ugy-e megmutathatom Bénikének a puskát?

— Meg hát! Menjetek lövöldözni, csak az ablaknak hagyjatok békét.

A puska említésére Bénike is hamar ott hagyta a bácsit és szaladt Elemér után. A nagymama és a bácsi pedig az ablakból nézték, hogy a fiuk mikép játszanak az udvaron a puskával.

Voltakép biz ott csak Bénike játszott. Mert amint kezébe kapta a puskát, ki sem adta többé a kezéből. Hol katonásan, nagy pöczkösen lépkedett, vállán a pus-

kával, hol meg neki fogott a lövöldözésnek és csak néha-néha szaladt Elemérhez, hogy valamit kérdezzen tőle a puská felől. De oda nem adta neki. Elemér pedig hagyta, hadd teljék kedve; még csak meg sem próbálta, hogy egy kis időre elvegye és maga is mulasson a kedves új játékkal.

— Az a kis ficzkó egészen a magáénak fogta a puskát szolt a bácsi nevetve.

— Így van ez mindig, mindenben, felelt a nagymama. Nekem nagyon nem tetszik ez a dolog. Ez a kis ficzkó tökéletesen uralkodik Eleméren, aki mindent megtesz a kedvéért. Ez pedig így nincs rendjén; de nem tudom, mit tegyek, hogy Elemért is el ne szomorítsam.

A bácsi, úgy látszik, nem találta a bajt olyan nagynak. Nyugodtan felelé:

— Kedves néném, nincs okod semmi kedvetlenségre ezek miatt a fiúk miatt. Elemérnek nagyon javára vált, hogy ez a kis pajtása akadt. Emlékezzél csak vissza, milyen fékezhetetlen kis zsarnok

volt azelőtt. Mindennek meg kellett történni, amit akart; soha eszébe sem jutott, hogy ő is tegyen valamit másnak a kedvéért, hogy elfojtsa a kívánságát, lemondjon a mulatságáról másnak a javára. Most pedig megteszi, most már tud uralkodni magán és teszi jószántából azt, amivel másnak okoz örömet.

Nemes indulatból, szeretetből teszi s erre ez a kis fiú tanította meg.

— Igen ám, de örökké mégsem maradhat így. Ez a szegény árva fiú végre is nem testvére.

— Igaz; gondolnunk kell Bénike jövőjére is. Ha felnő, nem fog többé mint Elemér testvére szerepelhetni, és keserves sorsa volna, ha soha sem lenne egyéb, mint Elemér mulató pajtása. Majd gondolkozunk, mit

... NÉZEGETTEK. (Lásd a 216. lapon.)

tegyünk.

— Még pedig sürgetősen. Mert bármilyen kicsi ficzkó, nagyon eleven, pajkos, és vele s az ő kedvéért Elemér sok gonosz apró csinybe keveredik. Attól félek, hogy maholnap nem bírok ezzel a két kis garabonczással.

A bácsi nevetett, mert ő meg szeretete, ha a fiuk elevenek, még ha kissé pajkosak is.

— Jó huszár lesz belőlök, jó magyar vér van bennök! mondá elégedetten. Jobb az így, mintha amolyan alamszakiak volnának, akik még az árnyéktól is megijednek.

De biz' a bácsi is már estére meggyőződött, hogy a jóbul is sok ami sok. Még pedig akkor győződött meg, mikor

a nagymamával külön vacsorához ültek és teázni készültek. Mert amint a nagymama a teás kanna födelét fölemelte, hogy megnézzze: jó-e már a tea, hát egy piros labda uszott a teában!

— Hát ez micsoda? Hogy kerül ez ide? kérdé, szinte elképedve a haragtól.

Az inas, aki a teát behozta, majd kővé vált, mikor ezt a szörnyüséget látta. Beszélte is váltig, hogy ő ártatlan benne, amit el is hittek, de csak annál inkább

KIS EBÉD. (Lásd a 215. lapon.)

kivánták tudni, hogy hát miképpen eshetett az meg? Mert hogy a szakács nem tette, az is bizonyos.

— Már bocsánatot kérek, méltóságos asszonyom... szólt az inas, ki kell mondanom, amit gondolok... nem tehette azt más, mint a kis báró ur meg a Bénike urfi.

— De hát hogyan fértek volna ők a kannához?

— Már azt is tudom. Mikor a tornácra jöttem át, ott állt a kis báró ur, nagyon jajgatott, hogy tövis ment a kezébe, vegyem ki hamar, tegyem le a tálcát az edénnyel és menjek hozzá az ajtóba, ott világosabb. Hát megtettem... csakugyan volt egy kicsike tövis az ujjában, de azt akár maga is kihuzhatta volna. Egy szempillantás alatt kivettem, de ezalatt a Bénike urfi ott

sétált el a tálcza mellett. Akkor csusztatta bele . . . össze beszéltek.

— Világos, hogy úgy volt, szólt a bácsi, és ezuttal nem nevetett. No, ez már több a tréfánál. Csakugyan gondoskodni kell komoly módokról, hogy ránczba szedjük őket. Ezt így nem lehet tovább tűrni.

Kint az ajtó előtt leskelődve hallgatta mindezt végig a két pajkos fiu. Eleinte nevettek a sikerült csinyen, de a bácsi utolsó szavaira meghökkenve néztek össze.

— Hallottad? A bácsi megharagudott, fenyegetőzik! szólt Elemér.

— Hallottam, felelé Bénike. De az nem baj. Hiszen kész a tervünk. Majd odább megy holnap. Még ma éjjel dologhoz kell látnunk.

— Természetesen. Most már sürgető a dolog. Siessünk, hogy estére minden készen legyen.

Ha a házbeliek nem lettek volna hozzá szokva, hogy a két fiu reggeltől estig folyton a legfurcsább játékokon törí a fejét, bizony észre vehették volna, hogy valami különös dolog készül. A lovásznak feltűnt ugyan, hogy Elemér egy nagyobbacska lánczot visz el az istállóbul, de hiába kérdezte, mire való lesz az?

— Az az én dolgom! felelt Elemér.

A kulcsárnő meg hosszú, erős zsinórt volt kénytelen elő teremteni.

— Talán sárkányt akarnak eregetni? kérdé.

— Sárkányt? Persze . . . csak hogy nem olyan közönséges sárkányt, amely fölfelé száll. Különben semmi köze hozzá.

Már az öreg dadának inkább lett

volna köze ahhoz, hogy a fiúk, mikor este felé hosszú ideig nagyon csöndesen időztek a szobában, egyszerre csak kormos kézzel és ruhával jöttek elő, mint valami kis kéményseprők. Faggatta is őket, micsoda oktalan játékot találtak ki, hogy a kályhában kaparásztak. Már ki látott ilyet!

— Hát most látja, szólt Elemér. Ne beszélgesen sokat, hanem adjon vizet, hogy megmosakodjunk és adjon más ruhát, mert ebben nem maradhatunk.

Mind ezekből azonban senki sem találhatta ki, hogy mi készül. Azt nem látta és nem hallotta senki, mikor Elemér és Bénike próbát tartottak az éjjelre tervezett csinyből, mikor a lánczot hosszú zsinórra kötve leeresztették a kéményen, mely éppen leszolgált a György bácsi szobájának a kandallójába. És amint a lánczot huzogatták-eregették, rázták és csörgették, a falból olyan titokzatos, kisérteties hang hallatszott, mintha ott csakugyan valami láncz-csörgető elkárhozott lélek bolyongana. Ha ezt holmi félénk, babonás ember hallja éjjel, bizony akár holtra ijedhet vagy világgá futhat tőle. Éppen ezt akarta a két kis össze esküvő.

A nap hátra levő részében és este aztán nagyon csöndes, jó viseletű volt a két fiu. A nagymama pirongatását a teás-kannába dobott labda miatt látszólag nagy megbánással hallgatták, kivált mikor ezen is, mint rendesen, könnyen tul estek. Most már csak az éjjeli nagy csinyen járt az eszök s félre vonulva suttogtak, hogy és mikor fogjanak hozzá.

— Jó későre kell hagynunk, szőlt Elemér. Tudod, azt mondják, hogy a kísértetek csak éjjelkor járnak fel.

— Annál jobb! Akkor már mindenki alszik, nem kapnak rajta s én leosonhatok a bácsi szobájának az ajtajához.

— Minek?

— Majd hallgatózom, hogy mit csinál, mikor majd nagyon meg lesz ijedve.

— Jaj de mulatságos lenne az! Magam is szeretném hallani. Majd felváltva megyünk le. Az egyik fent csörgeti a lánczot, a másik lent az ajtónál hallgatózik, hogy mit csinál a bácsi.

— Vagy mind a ketten is lemegyünk. A zsinór elég hosszú, onnan alulról is huzogathatjuk.

— Igy még jobb lesz.

Ebben nagy örömmel megegyeztek.
(Folytatása következik.)

K I S E B É D.

(Képpel a 213. lapon.)

ÖSZI szelek járnak bűgva —
Ide-oda ingó-hajló
Avar fűszál, katang-kóró:
Hadd kösselek koszorúba.

*Koszorúba? Tán kévébe.
Fogom, gyűjtöm, megcsomózom.
Haza érve meg kiöldöm
S vidám tüzet rakok véle.*

*Füstöl, pattog . . . mert úgy szokta:
A lábóskát mellé tolom,
Mi van benne? — úgy gondolom:
Egy kis maradék-káposzta.*

*Megpiszkálom, kavargatom,
Melegítve jobb az íze.
Pali bátyám megjő tizre,
S kis ebédül neki adom.*

AZ AJÁNDÉK ÁRA.

— Kicsi beszély három jó kicsikéről. —

(Képpel a 212. lapon.)

OMOLY gondolatokba mélyedten haladtak Etuska és Magduska végig az utcán. Magduska a hátán czipelte a nagy karikát; pedig hát voltaké azért indult ki, hogy hajtsa-kergetse. De most ennél fontosabb dolguk volt.

— Már nagyon ideje, hogy kitaláljunk valamit, szőlt Etuska. Holnapután van a mama nevenapja.

— Persze, hogy már ideje. Már mióta gyűjtögetjük rá a pénzt! Most hát legyen is látszata. De én hiába töröm a fejemet, nem tudom kitalálni, mit vegyünk.

— Nézegessük itt a bolt-ablakokat... talán megpillantunk valamit, ami nekünk való.

— Csak ne volna mind olyan drága! sohajtott Magduska.

— Oh, van ám jócskán pénzünk is. Nekem négy tizeském van.

— Nekem csak kettő.

— Az már összesen hat. És láttam Dinikénél is két fényes tizeskét, melyeket minap Laczi bácsitól kapott. Dinike pedig jó fiu, ide adja. Akkor aztán nyolcz tizeskénk lesz.

— Hm! Az bizony sok pénz. De hát mit vegyünk rajta?

— Éppen csak azt kell kitalálnunk.

— Mit gondolsz... hátha egy skatulya cukrocskát vennénk? Az olyan jó!

— Persze, hogy jó nekünk. De mamácska, tudod, nem igen kap rajta. És

nem is szereti, ha ilyen nyalánkságra pocskoljuk a pénzt, még ha magunknak vesszük is. Neki olyasmit kell vásárolunk, aminek hasznát veheti.

— Igaz! De mi legyen az?

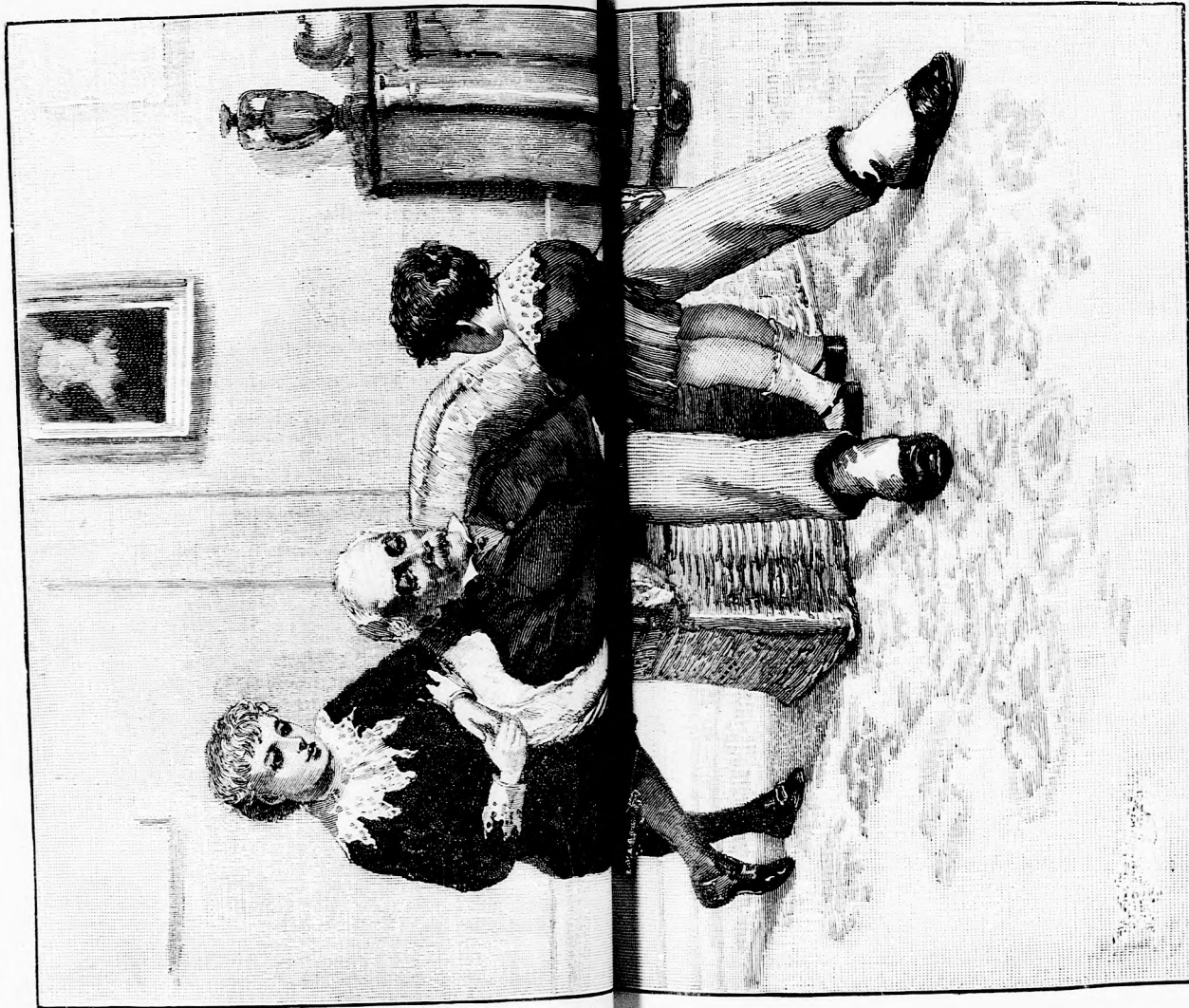
Erre a kérdésre aztán úgy keresték a választ, hogy megálltak minden boltiablak előtt és nézegették (Lásd a képet a 212. lapon) az ott kirakott sokféle portékát. De biz' azt hiába nézegették, nem tudtak megállapodni, s végre is haza jutottak, de nem tudtak többet, mint amikor kiindultak. Legelőször is a kis Dinikét fogtak elő, hogy akar-e ő is hozzá járulni a fényes tizeskéjével az ajándékhoz, melyet a mamának fognak venni? Persze, hogy akar! Szaladt is mindjárt a kincseért és oda adta.

— Itt van . . . nagyon szép, nagyon fényes . . . de mégis oda adom.

— Mennyi pénz! . . . nyolcz tizeskénk van . . . ez igazán roppant sok, szólta Etuska. De most már törjük is erősen a fejünket, hogy mit vegyünk.

Össze bujtak a szoba tulsó zugába és gyötörték az eszecséjüket erősen, de igen nagyon erősen. A mamának, aki az ablak-

nál varrogatott, szinte feltűnt a dolog, mert ugyancsak szokatlan volt, hogy a három eleven kis jószág annyi ideig ily cön-

desen legyen. Perczekig szótlanul üldögéltek, azután össze sugtak, s hol az egyik, hol a másik rázogatta a fejét.

mintha azt mondaná: »Ez sem jó!« Aztán megint csak elmélyedtek a nagy töprengésben.

Nincsen semmi bajunk . . . sőt nagyon jól vagyunk, igen kedves dologról beszélgetünk.

Ez ellen a mamának sem volt kifogása s nem ügyelt többé reájok, hanem folytatta a maga munkáját. E közben egyszer úgy magában mondá:

— Ejnye, de rossz már ez a kis olló! Bizony rám férne már egy új ollóska.

A három kis tanakodó össze nézett. Mind a három ugyan-egy gondolt. Amin ők hiába törték a fejüket, most már megvan.

— Hallottátok? sugta Etuska.

— Pompás! Most már tudjuk, mit vegyünk, felelé Magduska.

— Menjünk is mindjárt és vegyük meg, indítványozta Dinike.

Amily csendesen üldögéltek eddig, oly hirtelen föl is kerekedtek és futottak ki. Nem is köllött soká tanakodniok, hová menjenek; tudták, hol van az a bolt, ahol olyan portékát árulnak, amilyenre szükségök van. Mind a hárman benyitottak, mert

— Gyerekek, min busultok ti ott a zugban? kérdé a mama.

— Oh, dehog busulunk, kedves mama.

közös költségen szerzik be az ajándékot; tehát világos: mind hármuknak ott köll lenni a vásárnál.

Etuska, mint legnagyobbik, mondta meg, mit kívánnak. A boltos mindjárt eljök is rakott egész csomó szép kis ollócskát. Hamarosan kiválasztottak egy éppen olyat, amilyen a mama régi rozsz ollócskája volt új korában.

— Ez nagyon jó lesz. Ezt vesszük meg.

A boltos félre toltta a többit, ezt az egyet pedig papirosba kezdte csomagolni, miközben így szólt:

— Egy forint az ára.

A kis vásárlók megdöbbenve néztek össze. Egy forint! Annyi pénzök nincs. Most már mit tegyenek? A boltos látta, mennyire megnyult az ábrázatjuk s boszusan kérde:

— No, hol a forint? Vagy talán nincs pénzetek?

— Oh van... van... de nincs anyyi.. Nem adhatná azt az ollócskát nyolcz tizeskéért?

— Nem! Szabott ára van annak. Ha nincs elég pénzetek, menjetek odább. Nem érek rá, hogy hiába töltsen veletek az időmet.

Busan sompolyogtak ki, s amily vigan jöttek hazulról, épp oly kedvetlenül tértek vissza. Aztán megint csak össze bujtak.

— Most már mit tegyünk? sohajtá Magduska.

— Valamiképen meg köll szereznünk azt a két tizeskét! Holnap reggelig talán jut eszünkbe valami, biztatta őket Etuska.

Nem valami nagyon hittek benne. Máskor nem lett volna olyan nagy a baj, ha maguknak kell valami; azt szépen kérnek a mamától. De már azt csak

nem tehetik, hogy tizeskéket kérjenek a mamától éppen a neki való ajándéokra; Más módját pedig nem igen tudták, hogy miképen lehessen hozzá jutni.

Etuska és Magduska különösen elkedvetlenedtek, míg a kis Dinike rövid idő mulva olyan furcsa képet csinált, mintha már nem volna olyan nagy gondja.

— Oh, ez a Dinike mihamar megfélekedzik a szép tervünkről!

Dinike nem szólt, csak járt-kelt, mint aki küzködik magával, megtegyen-é valamit. Néha mintha szinte borzongott is volna bele. Aztán hirtelen neki iramodott és meg sem állt a szélső szobáig, ahol a nagymama szokott üldögélni. Nem sokáig maradt bent. De mikor visszatért, diadalmas képpel szaladt testvéreihez.

— Itt van!.. egyet már szereztem.

És egy fényes tizeskét adott át Etuskának.

— Hol szerezted? Csak nem rozsz uton? kérdék bámulva.

— Mit gondoltok! Becsületesen kiérdemelttem; megszenvedtem érte, néztek ide!

És megmutatta nekik — a fogait. Vagyis inkább azt, hogy egyik foga hiányzik.

Mindjárt megértették. Dinike igen finnyás fiúcska volt, és mikor valamelyik foga meglódult, szörnyű módon félt attól, hogy kihuzzák. Pedig annak meg kölltöt lenni, hogy aztán a második, erős fog szépen nőjön utána. Magyarázták ezt neki eleget, de nem akarta megérteni. Végre a nagymama azt mondta

hogy va
a lógó f

— M

mama a

egy héti

de én ne

fájt...

— T

a leányo

csak egy

— M

valamel

Talán r

tizeskét.

Aztán

ő is na

— N

egy foga

én is m

pen, sin

előre a

A n

zott is.

— M

gyon v

sejtem,

— A

csakugy

megmor

— J

Vége

czel ké

a bolti

a fényo

A n

varró-a

de csoc

— K

megvel

hogy valahányszor szép szerivel engedi a lógó fogát kihuzni, kap egy tizeskét.

— Még nem is igen lógott; a nagymama azt mondta, hogy még várhatok egy hétig, akkor nem fog annyira fájni; de én nem ijedtem ám meg... Csakugyan fájt... de itt a tizeske.

— Te nagyon vitéz fiú vagy! szóltak a leányok őszinte bámulattal. Most már csak egy tizeske köllene még.

— Milyen kár, hogy nekem nem lóg valamelyik fogam! sóhajtá Magduska. Talán nekem is adna a nagymama egy tizeskét.

Aztán gondolt valamit és beszaladt ő is nagymamához.

— Nagymamácska... érzem, hogy egy fogam nem sokára lógni fog... majd én is mindjárt jelenteni fogom és szépen, sirás nélkül kihuzatom, ha most előre adsz egy tizeskét.

A nagymama nevetett is, csodálkozott is.

— Mi lelt ma titeket, hogy oly nagyon vágyakoztok a foghuzásra? Ugy sejtem, csak a tizeske köll. Mire?

— Azt nem mondhatom meg... de csakugyan nagyon köllene. Majd később megmondjuk.

— Jól van no. Itt a tizeske!

Vége volt a busulásnak. Nehány perczel később pedig már ismét ott voltak a boltban és diadalmasan hozták haza a fényes uj ollócskát.

A nevenapján ott találta mama a varró-asztalkáján. Nagyon megörült neki, de csodálkozott is.

— Hol szereztetek annyi pénzt, hogy megvehessétek?

— Oh, rég gyűjtögettük...

A nagymama pedig mosolyogva közbe szólt:

— És mégis majdnem hiába fosztoták meg magukat hetekig minden kedves apróságtól, amit maguknak vehettek volna, mert végre is kevés volt a kincsök. De aztán szenvedéssel is megszerezték, ami hiányzott. Készek voltak fájdalmat elviselni, csakhogy örömet szerezzenek a mamának. Jó gyermekek vagytok.

Mama, apa nevettek is, de meg is voltak illetődve a kicsinyek igazi szeretetének furcsa bizonyosságán. Nagyon vidáman, boldogan telt el a névnap s este Dinike meglelégedéssel mondá:

— Jaj de örülök, hogy oda adtuk a tizeskéinket és nem ijedtem meg a foghuzástól.

— Igenis, gyermekeim, mondá az apa. Aki kedves czélra áldoz, annak maga az áldozat is örömet és meglelégedést nyújt.

A KIRÁLY ÉS A BÖLCS.

PYRRHUS király vitéz és hatalmas görög király volt az ős hajdanokban. Egy izben össze hívta hadait és háborura készült Róma ellen.

A király udvarában élt a bölcset Cimeas, aki nem tartotta helyesnek, hogy a király hadba indul. Megkérde tehát tőle, mi czélból indít hadat Róma ellen?

— Azért, hogy elfoglaljam Rómát, felelé büszkén a király.

— És ha elfoglaltad Rómát, akkor mitevő leszel?

— Akkor tovább indulok s elfoglalom egész Itáliát.

— És ha ezt is elvégezted?
— Akkor meghódítom Hispániát és Karthagót is!

— Soká fog tartani; ám ha ezt is elvégezted, akkor mi következik?

— Akkor ... no's, akkor haza térek és békességben pihenünk.

— Oh királyom, hát mért nem kezded mindjárt ott, ahol végezni akarod? Miért ne lehessen néped békességben, mikor nem háborgatja senki?

De Pyrrhus nevetett az öreg szavain. Megindult a háborúba, csakhogy tervei éppen nem sikerültek. Még Rómát sem foglalta el, s miután sok jeles vitéze elesett a harcmezőn, a király vissza tért országába és békességben maradt. Az öreg Cineással azonban nem szeretett találkozni.

— Mostanig sem tudok felelni kérdésére, mondogatá. Ha győzők, akkor is csak haza térek, hogy ugyanazt tegyem, amit most, amidőn nem győztem. Azt köllene megvallanom, hogy oktalan nagy-ravágyás vezetett és hiába okoztam sok jeles vitézem halálát.

VAK LEÁNYKA.

(Képpel a czimlapon.)

*AH, NEM látok! A szemem világa
Rég kihamvadt, mind sötétben ülök.
Nem vidít fel fényes nap sugára —
Én csupán a melegén hevülök.*

*Hallom, hallom levél csattogását,
Testvéreim könyvet ha forgatnak;
Hallom kettejüknek kacagását,
Neszelését Zoltánnak, Lajosnak.*

*Amit látnak, magyarazzák szépen:
Itt a himes mező sok virággal;
Fordítanak, és a tulsó képen
Lombos erdő; fa, gyümölcsös ággal.*

*Harmadikon: kéklő hegy tövében
Sima tónak felcsillanó fodra;
Kicsi gözös kellő közepében,
Part közelén szárnyaló vitorla.*

*Fenn a légyben madarak repülnek.
Lenn a völgyben szántó-vető népek —
Előbbek sorjában így kerülnek
A derítő, boldogító képek.*

*Távol vannak testvéreim tőlem —
A könyvüket magam lapozgatom;
Csak találgatom: mi van előttem —
Hogy látnám meg, világtalan vakon!*

*Csak jönnének — ó bárcsak jönnének
A szemükkel hogy láthatnék újra!
Ah, már jönnek! Ajkukon víg ének —
Igy következik öröm a búra!*

TURKUS ÉS KORMOS.

— Kutya-macska história négy képpel. —

INUSKA föltette a kalapját, föl-huzta keztyűjét is sietett Andorhoz, aki már várta. De előbb még megsimogatta a koromfekete Kormos cziczáját, mely ott heverészett a tornácz párkányán.

— Jól viseld magad, czicza, mig oda-járok! Nehogy eszedbe jusson bemenni a szobába és ijesztgetni a kanárit!

Kormos hangos dorombolással felelt: bizonyosan azt, hogy esze ágában sincs ilyen gonoszság.

Andor meg az ő kedvencz kutyáját simogatta, a Turkust, mely farkát csóvalva ugrándozott körülte. Kalapot látott a kis gazdája fején, tehát reménykedett, hogy sétálni mennek.

— Ne szólt An nuskával radj szé Kormoss

— Na veszett a

— A megtépá nem les morogva

Föl jára, de len szök fönt az ismét g

— utánam

Már inkább baromfi holmi hetett.

mulatsá ugatáss akart

az uga mulats talan e meg se Ezt

— Nem, Turkus, most nem jössz velem, szólt Andor. Látogatásra megyünk Nínuskával, ott nincs számodra hely. Maradj szépen itthon. És ne marakodjál Kormossal.

A két testvér elsétált, s Turkus kissé kedvetlenül bámult utánok, mivel hogy otthon hagyták. Kormos pedig ott főtt a párkányon gunyosan duruzsolá:

— Na, itthon cseppentél ugy-e? Kárba veszett a nagy készülődés!

— Annál jobb, legalább most majd megtépzom egy kicsit a bundádat, nem lesz aki védelmezzon, felelt Turkus morogva.

Föl is iparkodott a tornácz korlátjára, de Kormos ekkor már egy hirtelen szökkenéssel még magasabban termett, fönt az oszlop-gerenda tetején. Onnan ismét gúnyosan szólt le:

— Szívesen látlak idefönt; sétálj utánam.

Már ezt Turkus nem tudta megtenni; inkább odább ment tehát és kísétált a baromfi-udvarra, ott legalább találhatott holmi tyukot, libát, melyet megkergethetett. Mert az volt a legkedvesebb mulatsága, ha kergetőzhetett és nagy ugatással megriaszthatta, aki éppen meg akart ijedni. Veszedelem nem sok volt az ugatásában, mert Turkus éppen csak mulatságból kaffogott, mint afféle nyugtalan eb. Marni biz ő még soha sem mart meg senkit, csak ingerkedni szeretett.

Ezt Kormos tudhatta volna, ha akarja;

de nem igen akarta, mert nagyon boszankodott, hogy az a maradhatatlan Turkus mindig morog reá. Inkább tehát arra gondolt, hogy vissza fizesse neki a boszuságot. Most is, amint látta, hogy Turkus átsétált a másik udvarra, mindjárt gondolt valamit.

— Megállj csak! Észre vettem, mikor az imént a szolgáló oda szórta a házikóba a jó csontokat. Megeszem előled a legjavát.

Le is szállt rögtön a magasból és beosont a Turkus házikójába. Csakugyan ott volt a sok jó falat. Turkus még nem volt éhes, későbbre hagyta magának a jó csemegét. De mekkora volt boszusága, mikor vissza térve, a házikója ajtajában Kormost látja, amint a szája szélét nyalogatja.

— Jaj te tolvaj! Oh te semmire kellő! Most mindjárt kitekerem a nyakadat.

— Az ám, ha tehetnéd. De próbálj csak közel jönni, mindjárt kikaparom a szemedet.

Turkus nagy mérgelődve látta, hogy csakugyan nem férhet hozzá Kormoshoz, aki bent volt a házikóban s harezra készen állt a szűk nyilásnál. Oldalt vagy hátulról nem lehet megtámadni, szemtől szembe pedig nem tanácsos, mert csunyán karmol. Turkus pedig nagyon kényes volt az orrára.

— No, jőjj csak ki onnan! Majd kikapsz!

— De nem megyek ám ki, amig itt közel vagy. Aztán van is még egy pár jó falat. De ne félj, a vastag csontokat neked hagyom.

Turkus dühösen ugatott még egy ideig, de ez nem használt. Végre is beleunt és odább ballagott. Mikor Kormos látta, hogy nincs veszedelem, kibujt a házikóból és vissza sétált a házba. Ott a tornáczon leheveredett a lábtörlő szőnyegre és oly jóízűen elszenderedett, mintha semmi gonosz csiny sem nyomná a lelki-ismeretét.

Ezalatt Turkus nagy dohogva ügyelgett ide-oda, majd meg vissza tért a házikójába. Ott kissé megvigasztalódott, mert látta, hogy Kormos végre is nem nagy kárt tett a sok jó falatban. Alig egykettőt rágicsált meg, a többi ott volt érintetlenül, mert a kis czicza nem birkózhatott volna meg a nagy konczokkal.

— Na, nem nagy a baj, maradt elég ozsonnára való. Hogy megijesztett a gonosz!

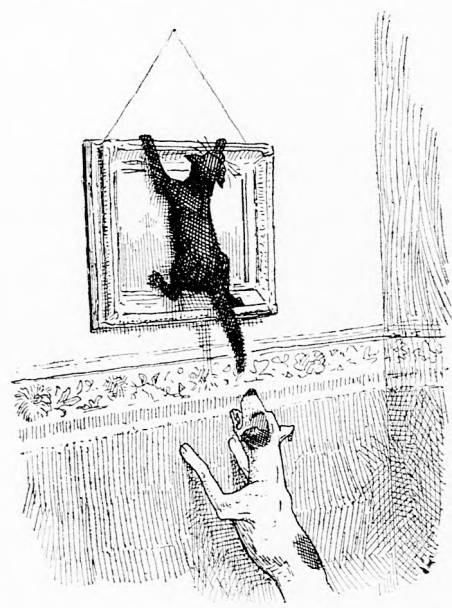
Neki fogott a lakozásnak s jó időre meg is feledkezett minden egyébről. De mikor jól lakott, megint sétára indult, mert unatkozott. S a tornácához érve, megpillantotta szundikáló ellenségét. Voltakép már nem igen haragudott, mert jól megozsonnált: de mégsem akarta annyiban hagyni a dolgot.

— Megfizetek neki azért, hogy úgy rám riasztott az ozsommámmal. Most éppen itt a jó alkalom. Alszik, meglephetem.

Csak hogy a czicza nem szokott mélyen aludni. Mindjárt megérzi akár az egeret, akár az ellenséget. Kormos is meghallotta a Turkus lépteit, fölrezzent és látta, amint Turkus éppen rá akar rohanni. Nagyon közel volt, hát bizony Kormos megszeppent s gyorsan fölugorva,

menekülni igyekezett. Kifelé nem szökhethetett, hát beszaladt a házba, s az egyik ajtót félig nyitva találván, be a szobába!

Turkus azonban, kinek tetszett az üldözés, ide is követte, s Kormos azt vette észre, hogy rossz helyre jutott. Hiába ugrik székre, asztalra: oda Turkus is föl tud ugrani. Szorultságában neki iramodott Kormos egy székre és erről föl egy képre, mely a falon függött.

Itt már bátorságban hitte magát, mert menedék-helye nem volt ugyan nagyon kényelmes, de úgy ahogy még is meg lehetett ott kapaszkodni.

— No, mért nem jössz utánam? szólt gunyosan. Hiszen láttad, hogy köll feljönni.

Turkus boszusan ágaskodott, de el nem érhetette, hát csak ugatott mérgesen.

— M
akkor az

Amit
hamaráb
dolta; d
nór, mel
volt és
czicza r
szakadt
hirtelen

— Ja
légy igr

— U
most m
fogaim

És ka
kép és c

volt czi
le sem
kent, t
futasna

— Majd csak lekerülsz te onnan, akkor aztán jaj neked!

Amit Turkus kívánt és jósolt, az hamarább is beteljesedett, mint gondolta; de egy kicsit másképen. A zsinór, melyen a kép függött, már ernyedtt volt és nem bírta meg a kapaszkodó czicza rángatózását. Egyszerre csak elszakadt és Kormos a képpel együtt hirtelen bukott lefelé.

— Jaj, jaj! Végem van! Oh Turkus, légy irgalmas!

— Ugy-e, most már könyörögsz! De most már nincs irgalom, most már a fogaim közé kerülsz.

És kárörömmel oda állt a lezuhanó kép és czicza alá. Ám Kormos nem azért

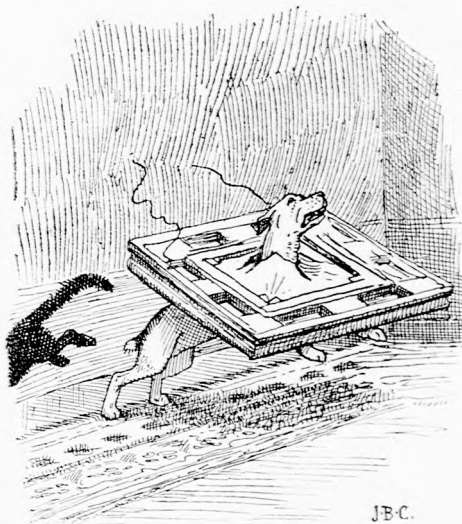

volt czicza, hogy talpra ne essék. Még le sem ért a földre, már nagyot szökent, talpra ugrott és hanyatt-homlok futásnak eredt az ajtó felé.

— Még nem vagyok a fogaid közt, nem is leszek. Fogj meg, ha tudsz.

Turkus ezt bizonyosan meg is tette volna. De nem tehette. Mert vele valami furcsa történt; nagy ijedtében eleinte maga sem tudta, hogy mi. Mert amint kárörvendve ott állt a lezuhanó kép alatt, egyszerre csak nagy koppanás, recsenés hangzott, Turkusnak pedig szinte bele kábult a feje, mert az ő fején történt ez: a kép rája esett, beszakadt és rámostul ott lógott a Turkus nyakában, mint valami óriási nyakravaló.

Rémülten vonitva ugrált, kapálózott Turkus, de az alkalmatlan nyakravalótól

J.B.C.

csak nem tudott megszabadulni. Bőszülten rohant ide-oda a szobában, rettentetes zenebonát csapva, úgy hogy az egész háznépe össze futott. Es éppen ekkor érkeztek haza Ninuska és Andor is.

Nevettek is, csodálkoztak is Turkuson, aki maga pedig éppen nem találta mu-

latságosnak ezt az állapotot. Andor sietve megszabadította az alkalmatlan tehertől.

— Mit csináltál te, Turkus? Hogy jutott ez a kép a nyakadba?

Turkus persze nem tudta megmondani. Mikor végre megszabadult a nyakravaló-képtől, elkeseredve futott ki, bebújt a kunyhójába és elő sem jött estig. Nem tudta meg soha senki igazán, mi történt a képpel és Turkussal.

Azt azonban tapasztalták, hogy ettől fogva Turkus békét hagyott Kormosnak, aki aztán szintén békességesebb kedvű lett. Így nem is volt többé bajuk egymással, s Turkus jobb szerette így.

— Akár előbb is, már régen így lehetünk volna, ha nem boszantom mindig Kormost. Jobb lesz a barátságos egyetértés, mert az soha sem hozhat bajt és veszedelmet a nyakamba.

KÖTELESSÉG ÉS JUTALOM.

— Kicsi történetke. —

MÁR vagy félórája üldögélt Jenőcske az asztalnál és bámult a papirosra, mely ott feküdt előtte. Néha csinált is valamit a papiroson, de aligha azt, ami végett elibe ült. Mert volt már a papiroson mindenféle ákombákom, öt meg hat lábu kutya, ló; kilencz emeletes görbe ház és más efféle jeles rajz, de a számadásból, amelyet meg köllött csinálnia, még egyetlen egy számot sem irt le.

Szemben ült Aranka, aki éppen ellenkezőleg nagyon buzgón végezte a dolgát s megszólalt:

— Én már mindjárt elkészülök a feladással. Remélem, meg lesz macskája elégedve. Hát te hányadán vagy? Ni, még bele sem fogtál!

— Nem is fogok bele! Nem én! Ez olyan nehéz, hogy ugyis hiába töröm rajta a fejemet. Nem csinálom én, csak azért sem!

Eppen ekkor már ott volt a mama is, és jól hallotta, amit Jenőcske mondott. De nem haragudott meg, sőt nagyon nyugodtan mondá:

— Azt igazán sajnálom, fiacskám. Éppen azt jöttem megmondani, hogy apácska félóra mulva kikocsiz és titeket is el akar vinni magával, ha illő módon elkészültök addig a dolgokkal.

— Oh, én már el is készültem vele, szólt Aranka s átnyújtotta dolgozatát a mamának, kivel együtt aztán ki is ment.

Jenőcske ott maradt az asztalnál s hirtelen másképp kezdett gondolkozni.

— Félóra ... hm ... az nem nagy idő; de ha szaporán hozzá látok, addig még kényelmesen elkészíthetem. Lássuk csak, hátha talán mégsem olyan nagyon nehéz?

Csakugyan: mikor többé nem duzzogott és nem rajzolt hat lábu kutyákat, hanem komolyan fogott hozzá, úgy találta, hogy az nem is olyan nehéz. El is készítette szépen és vitte diadalmasan a mamához.

— Most már mehetek kocsikázni!

Ott volt az apa is, aki azonban megvárta a fejét és így szólt:

— Te itthon maradsz. Nem azért végeztél kötelességedet, mert tudtad, hogy kötelességed; hanem mert azt remélted, hogy külön jutalmat kapsz érte. Aki csak külön jutalom reményében teljesíti azt, ami kötelessége, az nem érdemel jutalmat.

Busult, pityergett Jenőcske; de biz' azért csak otthon maradt. Hanem ezután nem is várta többé, hogy külön jutalmat kapjon azért, amit megtenni ugyis kötelessége.

Megfejtések, megfejtők és Forgó bácsi postája a jövő számban.